
Trocha praxe nikdy neškodí

Trocha praxe nikdy neškodí

Mnoho studentů si při studiu přivydělává. Pracují proto, aby si zvýšili životní úroveň, nebo proto, že je to baví? Nezanedbatelnou součástí práce při studiu je i zisk praxe, kterou někteří zaměstnavatelé při nástupu vyžadují. Nejčastějším způsobem, jak si mohou studenti přivydělávat, jsou brigády, studenti často pracují i na základě dohody o provedení práce. Pro zaměstnavatele studenti, kteří jsou zaměstnání takovýmto způsobem, nepředstavují příliš velkou zátěž. Spolupráce například na základě smlouvy o dílo se v případě potřeby docela snadno ukončuje.

Sdílí však nadšení ze zaměstnaných studentů spolu se zaměstnavateli také vysokoškolští učitelé? Jsou kantoři, kteří pracující studenty hodnotí podezřívavě; jiní jejich aktivity tolerují, někteří dokonce vyžadují, aby se vysokoškolák profesně profiloval již během studia. Trocha praxe přece neškodí, napadne laika. Co když se ale čas věnovaný k vysokoškolské přípravě na povolání právě kvůli práci smrskne na minimum? Jak vlastně fungují studenti, kteří při škole pracují na poloviční nebo plný úvazek?

Dobrá praxe, či diplom v kapse? Lze obojí!

Je důležité nepodlehnout tlaku, který je způsoben především tím, že den prostě má jen dvacet čtyři hodin, a který nutí dobře si rozvrhnout všechny povinnosti. Mezi studenty se najdou i takoví, kteří do školy chodí vždy až po práci, na konečných pět minut poslední přednášky, aby ještě odchytili někoho, kdo by jim byl ochoten půjčit zápisky k okopírování. Zkoušky skládají zásadně v nejzazším termínu, neboť doufají, že do té doby za ně jiní vypracují okruhy a v euforii po zkoušce jim je velkoryse poskytnou... Není divu, že na takové jedince se zkoušející zaměří obzvláště a že pak obecně pracujícího studenta neradi vidí. Naopak studenti některých technických oborů mají právě pouze díky škole například možnost spolupráce se soukromými firmami, pro něž vypracovávají projekty, které se později stanou základem jejich diplomové či bakalářské práce. Víť Bernatík z ČVUT pracuje již přes rok pro jednu soukromou firmu tester sítě ProfiNet. Stojí ho to ale spoustu volného času.

Vyhodili tě dveřmi? Vlez oknem!

Student žurnalistiky FSV UK Petr kromě sebevzdělávání dělá ještě editora v Nedělním světě. „Po maturitě mě nevzali na žurnalistiku, a protože jsem nevymyslel žádný lepší způsob, jak se uživit, rozhodl jsem se, že budu novinář. Doslechl jsem se, že se v jednom deníku dějí velké personální změny. Zavola jsem tam a zeptal se, jestli by mě náhodou nechtěli. Tehdejší vedoucí domácího zpravodajství řekl, že ne. Zkusil jsem zavolat ještě tehdejšímu zástupci šéfredaktora, a ten rozhodl, že to se mnou zkusí. Matně si vzpomínám, jak jsem je tehdy přesvědčoval, že nic jiného neumím,“ vzpomíná Petr, který se další rok na jaře se znovu přihlásil na žurnalistiku. Tentokrát prošel.

Když není zbylí...

Petr Kočí měl na jaře 2001 skoro všechny studijní povinnosti hotové a chystal se na bakalářskou zkoušku, jenže mu zemřel otec, který měl velkoobchod s papírenskými výrobky. Najednou nebyl nikdo, kdo by se o rozjeté obchody postaral: „Živnost jsme s maminkou přepsali na mě a snažili se v ní pokračovat. Přestal jsem chodit do školy a začal studovat účetní a daňové zákony, jednal s partnery, a hlavně se handrkoval se všemi úřady... desítky a desítky lejster, tisíce stran zákonů, předpisů, vyhlášek...“

Vždycky když na nějakém jednání přišla řeč na peníze, začal se mu prý svírat žaludek, nebylo příjemné dohadovat se s obchodními partnery, skoro vždy odcházel s pocitem, že ho přelstili.

Nijak zvlášť se mu nedařilo, takže začal obchodní aktivity utlumovat a více se soustředil na novinařinu a také na školu. V roce 2004 po šesti letech ukončil tříleté bakalářské studium a přihlásil se na „magistra“... „Stresové období je pro mě vždy kolem termínů k podání daňového přiznání,“ říká Petr, jenž si rozvrhl dvouleté studium na tři roky, což se dá i při práci zvládnout. Čím je starší, tím víc ho štve, když se něco nedělá pořádně. Podle svých slov se dostal do pro něj dříve těžko představitelné situace: „Do školy se většinou těším, odpočinu si tam od práce, potkám zajímavé lidi. Školu mám od práce deset minut chůze, tudíž se to dá docela hezky zvládnout. Jen na výlety a hospody mám v posledních dvou letech nějak málo času,“ uzavírá Petr.

Foto popis| Zaměstnání a škola. Někteří učitelé hodnotí pracující studenty podezřívavě; jiní jejich aktivity tolerují, někteří dokonce vyžadují, aby se vysokoškolák profesně profiloval již během studia.

TÁŇA ŠVRČKOVÁ, Autorka studuje **FSV UK**